

ידול

ברור למדי על המדרגות המובילות לחדר העבודה, עומד סרסור ועמו הבחורה העובדת באותו חדר. ידה השמאלית מונפת לקראת עוברי אורח, בתנועה ברורה של הזמנה פנימה. רבות מן הבחורות ניחוני בחוש זק המורה להן מי מן העובדים יושבים הוא לקוח מיועד.

לקוח פוטנציאלי?

הרובע וחבריה, כשעיניהם מופנות אל האיש בחולצה המשובצת. האם ייכנס לאחד החדרים

לא לגלות את זהותי, כאשר הסברתי לו מדוע אני נמצא במקום. היא הכניסה אותי לחדרה: זהו שלישי של חדר צרבי גדול שחולק בלוחות מאוונת. התא של יעני הוא הקיצוני, צד ימין.

הדבר הראשון שקיבל את פנינו היו ריח חריף של די.די.טי. "כל מה שחסר לי, הסבירה, זה שימצאו כאן איוו חללו או הרקים. המשטרה לא תצטרך שום דבר אחר בשביל לעצור אותי ממסכנת או בריאות הציבור. הכל נקי ומצוחצח."

מכיון ששני התאים האחרים ריקים, הצינו פנימה. הציוד בשלושת התאים אחיד מיטת ברזל ישנה, שריד ממחנה בריטי ארון עם ראי נגיבוהו של אדם, כונני קטנה ריקה. בארון הגדול תלויות כמה מגבות. על האיטיות תכשירי הקוסמטיקה של העובדות; ובין הארון מיטת קערה עץ מים וחומר חיטוי, ומגבת מתובלת בחומר זה יעל הנמינה אותי לחדרה, (בין כה ו

כה אין הרבה עבודה עכשיו) והחלה לפרסר לי את סיפורה: היא בת 25, יליד צפון אפריקה שעלתה ארצה לפני שש שנים תחילה היתה בקיבוץ, בדרום. שם נכנס להריון. ממי? "לא יודעת". כשהיא נתונה במבוכה נפשית עמוקה ברחת מהמשק, מבל לגלות דבר הריונה לאיש.

היא מצאה עבודה כשוטפת בליים בבתי הקפה של תל-אביב, שכרה חדר בצריו בשכונת מחלול. היא ילדה בת ועל אף שבית החולים הציצו לה למסור אותה לי אימוץ, החליטה להשאירה ולגדלה — בכבוד. הסיפור זהה לחלוטין עם סיפורי שג' אלף פרוצות אחרות. מה מידת האמתי בוי רק יעל ואלוהים יודעים. היא המשיכה ל"לונות הגעתי כי רציני שלבתי לא יחסר שום דבר. החלטתי על כך בראש צלול לגמרי. ידעתי שבתור שוטפת בליים או עוזרת בית לא יהיו לי חיים. הדרך היחידה לעשות כסף מהר היא הדרך שבה בחרתי. בהתחלה הייתי מחכה לגברים ברחבי ו מזמינה אותם אלי הביתה. אבל השכנים לא סבלו את זה והם הכריחו את בעלי הבית לסלק אותי מהמקום.

זה כבר לא היה איכפת לי כל כך. הייתי קצת כסף בכיס ומצאתי חדר במקום (המשך בעמוד 16)

סימטה צודית. הבחורות דנו ברכישות: "מיטפתח כזאת בדיוק הביא לי אתמול אדוארד", סיפרה אחת לרעותה, במי ששה את הבד הצבעוני. אדוארד, כפי שנטהבר מתוך השיחה, הוא לקוחה הי קבוע של הנערה. כדי לזכות בטיפול מיוחד ומתוך ידידות שנולדה מתדירות, נהג להביא לה מדי פעם מתנה כלשהי.

★ ★ ★ הצרפתי העצוב

מה אתה עומד שם? רטנה אחת העובדות, "אתה רוצה... — היכנס, לא רוצה, הסתלק משם!" האיש הגבוה שעמד בסימטה נבוך. הוא גימגם משהו, מבלי לזוז ממקומו. "מה יש? אתה לא מבין עברית? אמרתי לך שתסתלק כבר!"

האיש השיב, בצרפתית: "אין מישהו שמדבר צרפתית?" הבחורה השיבה בבלייל שפותי, שכלל גם מילה או שתיים של צרפתית, חידשה שוב את הצעתה לשרת את הלקוח. אך האיש לא זז ממקומו. הוא רק חזר ומילמל: "איפה היא? איפה היא? לפני שלושה חודשים היתה כאן אחת שדיברה צרפתית...". אך איש מהנוכחים לא הבין את שפתו. הם לעגו לו, גערו בו והבחורות הפנויות פתחו במקלה לעברו: "הסתלק כבר, תן לעבוד!"

שאלתי אותו אם אוכל לעזור לו. ככה השיב, אני מחפש את הטוניסאית שעבדה כאן קודם. "ובשפת צרפתית הוא את המוכר לנסיע לצרפת בשביל עבודה. היא הבטיחה שתחכה לי עד שאחזור..."

שאלתי את אחד הסרסורים אם ידוע לו משהו על ידית הצרפתי. הוא רק משך בכתפיו. "מצטער מאד", תירגמתי עבור הצרפתי, "הבחורה נעלמה". האיש לחש "מרסי", והתרחק אילו חרב עולמו. בעוד יום-יומיים ישכח את הטוניסאית הקטנה שלו וישוב לכאן להתנחם עם אחרת.

★ ★ ★ סיפורה של יעל

בין הבנות שעמדו בפתח חדריהן ניצבה אחת. אותה אכנה כאן בשם יעל. היא הכירה אותי כעונאני, אולם הבטיחה

מונים. הן הודו כי זהו חלקן בשלל הזנות. עתה השתמשו במטבעות של אגורה, כשעל המטבע סריטה מיוחדת המעלה את ערכה פי 250.

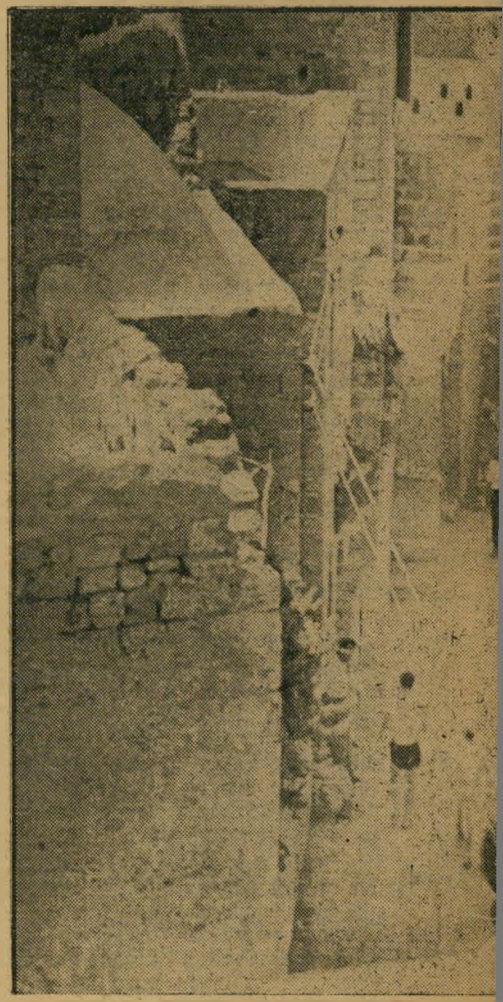
מתוך הקבוצה השקטה והמסודרת החלה לפתע להידחף קדימה נערה אחת: "גמור איתי מהר", פנתה לקופאי, "מחכה לי קליינט". האחרות הסכימו. סוף-סוף אסור לתת ללקוח לחכות. חמש לירות זה אסימון, אפילו אם הוא הולך כרגל.

האלופה של אותו בוקר הגיעה לסכום של 35 לירות. האחרות הגיעו לממוצע של 20 לירות. לא רע, אם מתחשבים בעבודה שהתחילו לעבוד רק לפני שעה-שעתיים. הן ספרו את האסימונים וניגשו אחת-אחת אל חדריהן העבודה, כדי להסתיר את האוצר במקום בטוח. הקופאי הידק את השטרות בכיסו, והלך כלפי מטה את מכנסי הגיינס שלו והלך לבאנק. בעוד שעתיים-שלוש יבוא לערוך חשבון נוסף.

★ ★ ★ מתנות מזקוחות קבועים

בין החובות הגבוהות, בשביל המי רוצה, התקדם רוכל זקן שנשא חבילה על גבו. הוא נעצר ליד הבתיים, פרש את מרכולתו לעיני הבנות. היה זה אוסף של מטפחות צבעוניות, מסרקות, סיכות ראש ובושם זול. הבנות התאספו סביבו, השמיעו ציוץ ממושך. כמה מן הלקוחות, שחיו לקבל את השירות, הצטופפו עם הבנות, התבוננו במרכולת הצבעוניות. אחד מהם ניצל את ההזדמנות החברית, בה נפלו המיתרסים בין המעמדות, כדי להפגין חיבה אל אחת הנערות. הוא ליטף אותה ליטוף ממושך וחקרני. היא לא הבינה את רוח הדברים. "מלוכלך אחד", צעקה, "קח את הילד שלך מכאן! מה אתה חושב שאני? אתה רוצה — שלום!"

המרכאנטילום הציני של המאה העשרים הרס, כנראה, כל זיקה חברית בלב הנערה. הן מיששו את הסתורה, הניחו את הי מטפחות על ראשן כדי לבדוק אם הצבע מתאים להן, ולבסוף קנו איווה חפץ קטן. את המחיר שילמו בלי לעמוד על המקו. כך זה נהוג במקצוע שלהן. הזקן ארז את חפציו ונעלם, בצעדים איטיים, אל תוך

המקצוע העתיק ביותר בעולם, כפי שהיא נראית מעל גג שהתמונה צולמה בשעת בוקר, רבה בה תנועת הגברים הגברים מכירים היטב את העובדות, ניגשים אליהן מיד.